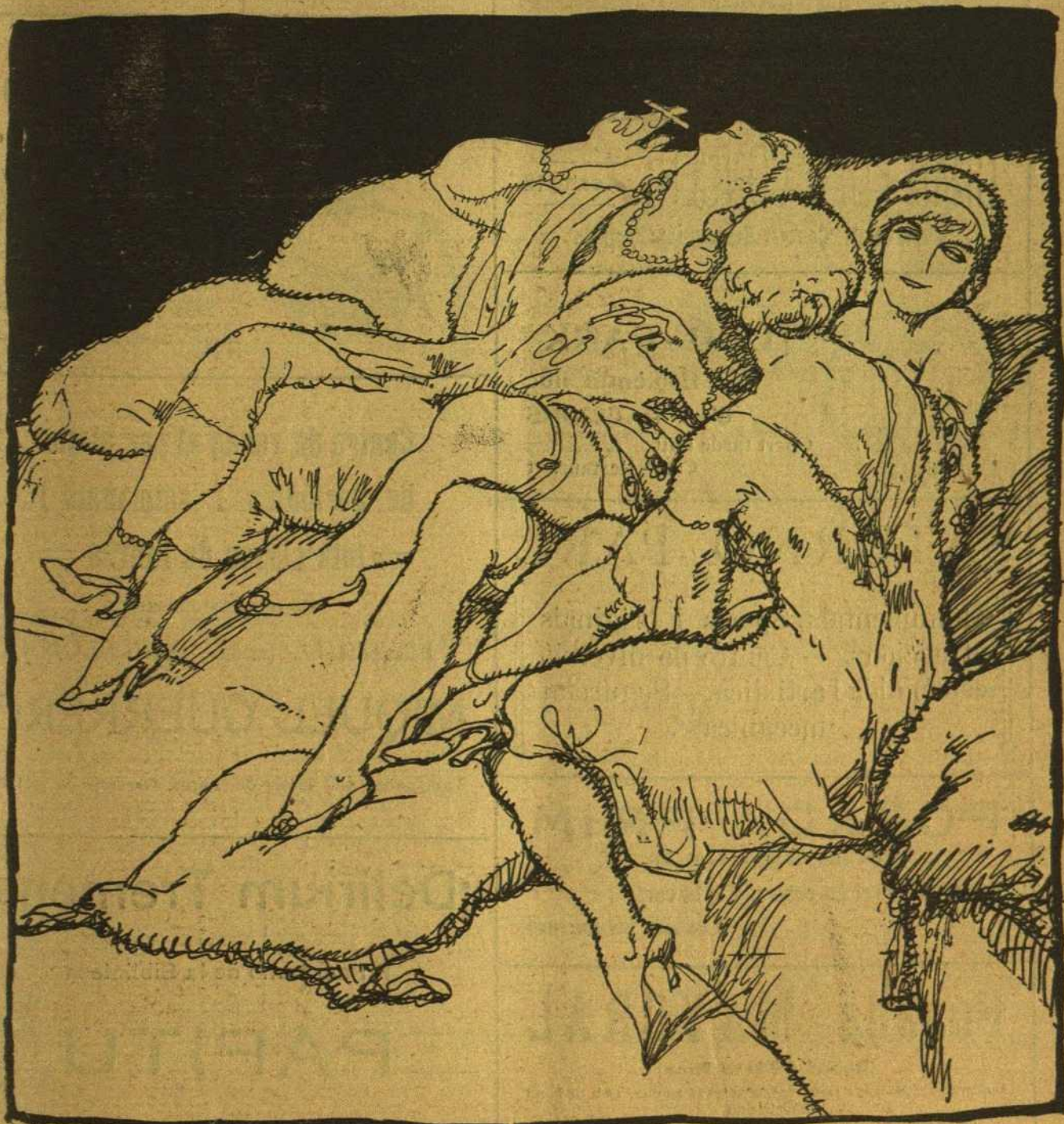

PAPÍR

—Has vist que obren una exposició de patates?
—Sí, i trobo que podriem anar-hi nosaltres.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

1:

El Rei de la Música-Halls

PEPITA CONDE + AZULINA

LA GAUTIER

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió 7.—Gran Cafè i concert Restaurant a la carta dia i nit

Totes les nits a les 10 y mitja el magnífic espectacle

LE TORÉADOR

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Musíc-Hall Concert-Restaurant Parisièn

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc

d'ATRACCIONS

Obert tarde i nit

Cafè - Restaurant

SATURNO PARC

Monumentals Sports i originals
atraccions. — Centre de diversió
esplèndida i artística. — Seguretat
mecànica

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en coberts i a la carta

Luxoses habitacions

Posada MAYORAL

(Abans Puerto Rico)

Boniques habitacions a preus excessivament mòdics, amb timbres i
electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

DEMANEU "ANIS PAPITU" I LICOR "ORO LÍQUIDO"

IMPOTENCIA

Quan hagin fracassat tots els tractaments sense
obindre resultat, acudiu al

— Carrer del CARME, 56, Clínica —
i des de el primer dia observareu un assombrós èxit

PITS

Desenrotllo, bellesa i en-
duriment, en dos mesos se
consegueixen amb les *Pil-
loras Circasianas* del doc-
tor Fred. Brun, de Berlin.

Vint anys d'èxit constitueixen sa
mil-or pr. paganda.—6 pessetes
l'ampolleta. — Al.lna, Passage del
Crédit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver,
Hospital, 2; Segalà, Rambla de les Flors
4, y demés Centres d'Especifics. Enviar
6'50 pessete - en sellos a J. Pous Arxer,
Marques Duero, 84, pral., i se rebrà
ce tlcicat.

Centre de venda al per major
de periódics i setmanals i
= tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros, Garantia en metàl·lic

¡Delirium Tremens!

Primer tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPAÑA, trimestre. Ptes. 2
ESTRANGER, 8
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

FULLES D'ESTATUA

DIALEG DE LES CORTISANES

DEL DIVÍ ARETÍ

(Continuació)

Nanà.—Per fi volgué consolar-se amb un petó; com que hi havia llum, també vaig refusar-li fent l'aver-gonyida. Vaig cridar a la dispesera, que estava parlant amb la meua mare. Al entrar, va encarar-s'hi el bur-lat donzell: «Això es una burla crudel!» I aixecava la veu. La dispesera intentà consolar-lo: «No's conquisten aixís com aixís les donzelles!» Per fi el pobre home sortí de casa i al cap d'una hora m'envià un sastre amb una peça de seda verda per a pendre'm la mida i fer-me un vestit, cregut de que a la nit següent podria corre la posta al seu gust. Jo vaig acceptar el present. La meua mare va dir-me: «No cedeixis encare. Te llogarà una casa, te comprarà mobles.» Quan tornà, vaig anar-lo a rebre a la escala, dient-li: «No podeu imaginar-vos el greu que m'ha sabut que marxessiu sense ni tant sols dir-me adeu, però me consola tornar-vos a veure, i esteu segur de que aquesta nit faré tot lo que voldreu.» Ell m'escoltà amb la boca oberta sentint-me parlar aixís, me besà amb frenesí i mentres anaven a bus-car el sopar vàrem fer dolçament les paus, natural-ment, prometent-li molt per a més tard, tot per a més tard. Acabat el sopar, que ell pagà, ens en anàrem a la mateixa cambra i al mateix llit que la nit passada. I trobant-me aleshores tan poc disposada com l'altra nit a fer la seva voluntat, va donar-me amb gran furia un raig de cops de puny que jo vaig rebre dient: «Aquesta me la pagaràs caral!» I tingué de passar la nit amb les mateixes cerimonies que la primera; quan vingué el dia estava furiós, i era cosa de veure'l fora de sí, estirant la corda com un mico. Se vestí després, i se dirigí a la cambra de la meua mare, omplint-la i omplint-me de menaces. La meua mare va dir-li: «No tingueu por, es-timat cavaller, que lo que és la nit vinenta, vull que us faci feliç, o sinó la mataré.» Marxà esperançat, i en sent al vespre, després de pagar el sopar, dormí amb mi, si se'n pot dir dormir, per tercera vegada. I tro-bant-me tan rebeca com les altres nits, li vingué de sobte tanta rabia, que me menaçà amb un puny. I. Con-fesso que vaig tenir por. Presa d'esglai, vaig posar-me de boca terrosa donant-li l'esquena. Amb aquesta in- vitació vaig augmentar-li la gana que tenia de menjar. M'estava ferma que ferma sense escoltar les seves ma- lediccions ni les seves súpliques, quan sento que ana- ven a entrar per un altre camí; però quan el presump- tuós volia seguir endavant, me giro de sobte tota esve-

rada, o fent-ho veure, com pots suposar, i quedo davant per davant d'ell; m'agafa aleshores amb ex- traordinaria empena, cau demunt meu i deixa mig sentat el seu pabelló, mentres jo cridava demanant clemencia. Sentint-me que cridava allarga la mà, agafa una borsa que havia posat sota el coixí, ne treu una dotzena de ducats i me'ls posa a la mà, demanant-me que calli. «No ho vull, no ho vull!» Però ell hi torna, hi torna, hi torna... Al arribar el matí estava contentíssim. Jo feia el posat d'estar una mica aver-gonyida.

Antonia.—Però ell no va conèixer que no eres donzella?

Nanà.—I cal Aquests cortisans no saben res ni de verges ni de màrtirs. La qüestió es arribar a lo que volen; lo demés, tot és igual.

(Acabard)

Tres germanas que s'enfaden

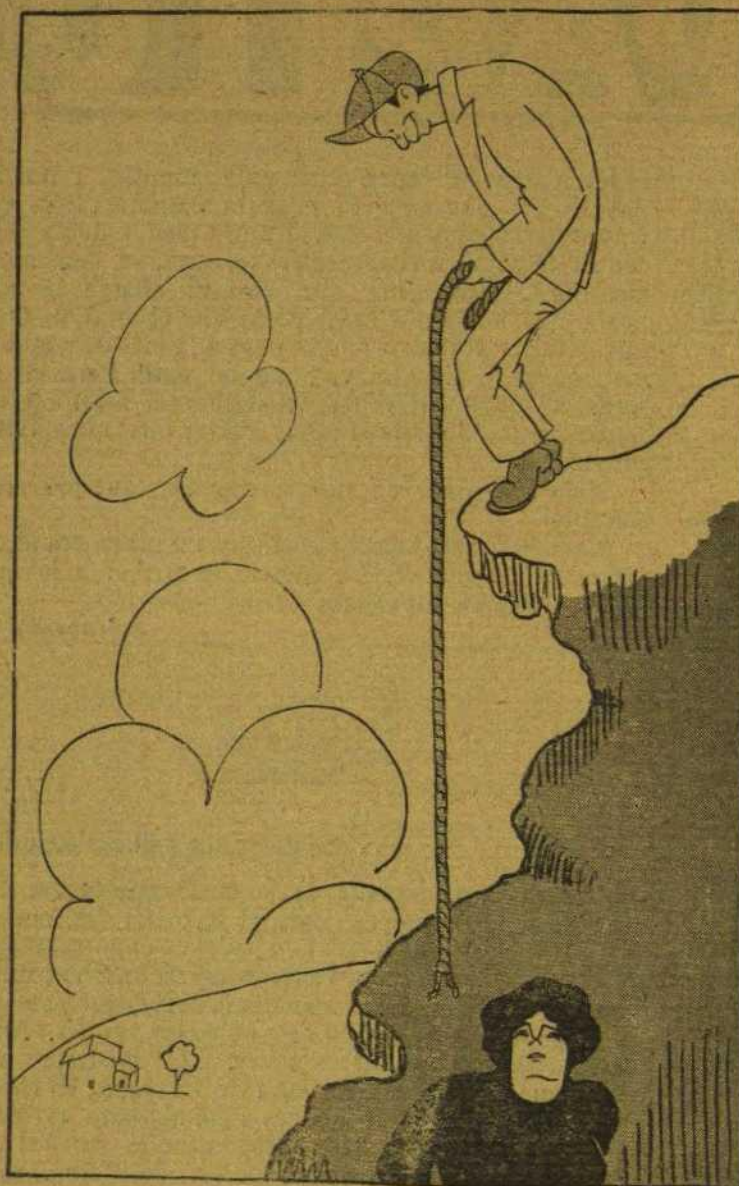
EN un poble de la costa, ont encare s'hi conserva molt el treballar les puntes amb el coixí, hi havia en el portal d'una casa una vella, asseguda amb el coixí a la falda i apoiat a la porta, que passava el temps fent soroll de boixets i clavant agulles. Amb això, arribaren tres nétes seves, molt guapetes per cert, i que si bé passaven de 15 primaveres, en canvi no n'hi havia cap que arribés a 20; al veure a l'avía que feia puntes s'hi acostaren, i com és natural an aquesta edat començaren a parlar dels dibuixos i demés arts de la punta que més els hi agradaven per a adornar-se la roba interior, sense poguer-se posar d'acord, a l'extrem de disputar-se. Quan ja estaven bastant enfadades, la més gran, per a acabar va dir: —A mi, per més que digueu, les que més m'agraden son les primes i llargues.

La mitjana, que no's donava, diu: —Doncs a mi m'agraden curtes i groixudes.

I la petita, més enfadada que les altres, digué: —Doncs a mi m'agraden llargues i groixudes.

L'avía, que estava escoltant els parers de les tres nétes, i que lo que an ella la preocupava era la produc- ció, sense aixecar el cap i continuant fent puntes els hi va dir: —Ai, ximletes! Què sabeu vosaltres, si no'n deheu haver vist mai cap de posada?

—Agafat per aquí, que no cauràs.

Les primeres calors, que són les més sentides en els foyers sobre tot ja calents de sí mateixos, produeixen un aplanament, de bon principi, tan marcat, que fins l'observa el moreno més obtús i més avesat a tots els aplanaments.

Hi ha, durant l'any, unes èpoques adequades a cada cosa, i aquesta llei també regeix en els music-halls.

Si per Nadal posem el porc en sal, pel febrer faves a fer, pel juny la falç al puny i les figues per l'agost, podríem aplicar als music-halls allò de que pel juliol ni dona ni caragol.

Això ho saben els empressaris i regisseurs, perquè el públic no's quedi a casa i les artistes no's tornin lloques, renoven el programa tant com poden per a contrarrestar els efectes del mes de juliol, el més escàs de concurrència entre'ls corredors del cap dret i el cor net.

L'*Aicàzar Español*, que fa uns quants dies semblava que es trobés en època de cria, d'aviu endavant tornarà a ésser el rusc bulliciós i animat. Han estrenat *Le Toréador* amb un espetacle de dones que fan denteta, un desgavell de trajes que encalabrenen i unes decoracions que enlluernen.

L'estrena d'aquesta *revue*, tercera de la sèrie i diferent i millor que les anteriors, mereix parlar fada apart que li dedicarem en el nostre pròxim número, quan l'hauem saborejada un sens fi de vegades. Pel PAPITU, *Le Toréador* és tota una òpera i ens hi entretindrem tant com podrem amb ella i elles les excel·lents *inter pretas*.

L'*Eden-Concert* obre de bat a bat les portes magnès del casino «Paris la Nuit» i amb la frescor que hi corre per tot arreu i la frescura que hi regna en l'indument de les *rutilants* de la Casa d'aquella terrassa un veritable edén com diríem els cursis.

La Buena Sombra segueix amb la *Nitta-Jo* i dona el cas ben extraordinari de que s'omple el music-hall en l'hora precisa de cantar la *Nitta*.

Al *Royal-Concert*, junt amb la *Maja*, la *Hungria*, la *Adela Lopez* i *Las Tudelinas*, hi ha debutat la *Isabel Franquet* que tornarà a fer carrera.

* *

Per lo demés i seguint el fil de les nostres observacions, la nostra gent a l'estiu tira al mar en el bon sentit de la paraula. Preu per preu se'n va a l'aire, i si aquest aire li serveixen bé com a l'*Iris Park*, al *Saturno Park* i sobre tot al *Turk Park*, ont fins les taquilleres de cada atracció constitueixen una atracció per elles mateixes, deixa reposar els foyers i fa vida de camp, que, tan ben organitzada com aquest any la tenim a Barcelona, també es vida alegre i fresca.

La cu

o fa molt llegirem en un diari que un professor alemany estava ensenyant a parlar a un cavall. Amb això perden temps—pensarem—els alemanys, ensenyant d'ésser xerraires a les incògnites besties? Com si no'n tinguéssim prou amb les dones! Ei, no en lo referent a besties, sinó en lo de xerraires, entenem-nos. Comentaven aquesta sensacional notícia varis con-

guts, i l'un recordava aquells goços i burrus calculadors vistos en el circo de l'Alegría: altres, més vells, recordaven i asseguraven que quan el Circo Ecuestre era antigament a la Plaça de Catalunya, havien vist coses millors, etc., fins que un interposà:

—Entre tots no tenen tanta importància com lo que fa'l lloco de casa, i no's dona tant mèrit de publicar-ho el diari.

—I doncs, què fa?

—Quan jo prenc el xacolata, li deixo escudar la xicra, perquè sinó no calla de cap manera, i veurieu com amb una pota aguanta la xicra i amb l'altra agafa'l melindro, el suca bé se'l menja dient:—Rico! rico es!

—I doncs, amb què s'aguanta si té les dues potes ocupades?—preguntà'l més llest de la colla.

Vegé l'interpel·lat que l'havia dita bon xic grossa i volguent-ho arreglar respongué després d'un moment de cavil·lar:

—Home, això es natural! Amb lo que li penja!

(Vellà dir la cua.)

Un tonto espavilat

EN Toni, fill d'un pagès molt ric, el creien més tonto de lo que semblava.

Son pare, fastiguejat de no treure'n cap profit, l'envià a Barcelona a cobrar una factura im-

port d'una exportació de vi.

Abans de marxar li advertí severament anés amb molt cuidado que no l'enganyessin, que aquesta ciutat era un cau ont s'hi perdía molt jovent... i moltes altres reflexions d'aquesta mena.

El xicot es posà el trajo nou i dirigint-se a l'estació trobà molts companys que al saber la nova li feren poc més o menys iguals reflexions que las de son pare:

—Cuidado que no t'enganyin!

I amb aqueixes paraules que encar li retrunyien pel cervell arribà a Barcelona.

Buscant i preguntant trobà la casa ont devia cobrar la factura, que li fou pagada a l'instant.

Després buscà una fonda de preu econòmic.

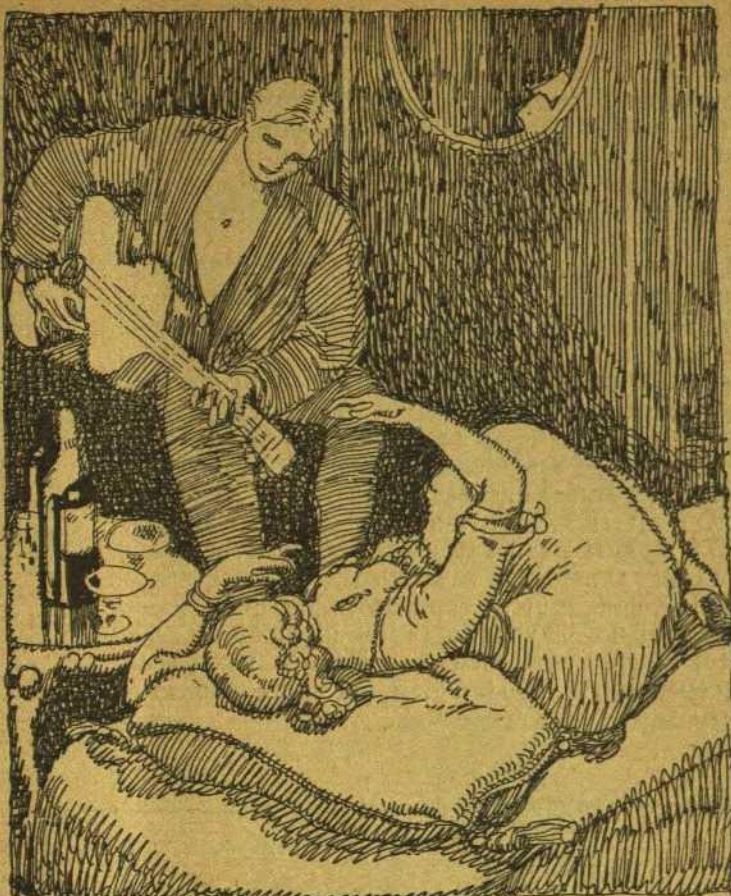
En havent sopat i enterat pel dependent que'l servia, se'n va anar a la «Gran Peña».

S'assentà ple de sofocació a la primera taula que trobà desocupada, i se li acostà acte seguit una vistosa camarera preguntant-li què volia pendre.

—Lo que vostè vulgui—digué sofocadíssim el xicot al veure's servit per un dependent de contorns tant ben enrodonits.

Aquesta li serví una copeta de menta.

Entre aquesta beguda i les cantadores i dançatrius que anaven sortint, al xicot se li posà'l nas com un pebroto vermell, les galtes com dos tomàtecs de fer sang i una formigor en tot son còs no'l deixava estar quiet un sol moment.

—Què t'ha semblat d'aquesta peça?

—Noi, el primer dia me va semblar molt llarga, però ha acabat per semblar-me curta.

La dependenta, al observar tal entusiasme li proposà fer-li passar la picor que'l martiritzava, quedant ambdós convinguts.

Finit l'espectacle s'encaminaren a casa d'ella.

Però quina no seria la sorpresa del noi al veure que ella s'anava treient manyocs de draps del davant, dels costats i fins del darrera, quedant-se com una post de planxar!

—Caratsus!—digué'l xicot.—Aquí hi ha més roba que persona.

—No ho estranyis, tontot—contestà ella carinyosament,—això'ns ho posem per a entusiasmar a la concurrència.

—Ah, recaratsus!—digué'l xicot recordant-se de les reflexions que li feu son pare.—Mira, noia, sento dir-t'ho, però m'he deixat la bossa a les altres calces.

Fantasies

DEU els guardi de la fantasia popular! Respectin-la, temin-la i fugin-ne tant com puguin. Ella, allà ont sols hi ha una petita esgarinxada, hi afegeix uns quants morts; ella, allà ont algú troba els resultats d'haver menjat fruita verda, hi transporta la senyora còlera per a que hi faci de les seves; i sempre així.

No han llegit mai vostès aquell conte den Robert Robert, un dels nostres mellors humoristes, *Han mort un noi?* En ell veurien vostès com la fantasia popular, per una sola paraula, surt de mare i s'inventa un noi mort, un matador sense entranyes, un pare i mare desconsolats, i porta tota una massa de gent a càla Ciutat, d'allí al dipòsit de l'Hospital, i d'aquí a un altre lloc, i sempre demanant «justícia». I en veritat no hi havia nen mort, ni res!

Les anteriors consideracions ens les fèiem nosaltres quan acabàrem d'oïr a una pobra dona d'un poble de la *provincia* de Lleida, que'ns explicava fa pocs dies la desgracia d'aquel poble quan l'última guerra carlista, doncs dels minyons d'allà els pocs que no hi deixaren la pell hi deixaren algun o altre membre. La qüestió es deixar-hi algun record. Recordem que d'un ens digué:

—Però'l més desgraciat de tots fou el xic de càn Verdura. Figurin-se que estava a punt de casar se; tingué d'entrar en foc, i li van haver de tallar un braç arràn d'espatlla a causa de les ferides que rebé. Quan va retornar al poble i la seva xicota'l va veure manco, no s'hi volgué casar de cap man'ra, perquè ella deia sempre que no s'hi volia casar amb un home que no hi era tot. Figurin-se el desespero d'aquell xic al veure l'ingratitude d'ella. Fou tan gran, que en un moment de bogeria se va tallar l'altre braç.

Un que pren.

GRAN CONCURS

de dibuixos i de xistos

Després dels concursos de lletra i de musica oberts pel PAPITU i tancats amb èxit, n'hem d'obrir un altre que encara tindrà més importància, per raó de l'assumpte de que's tracta: DIBUIXOS I XISTOS.

No cal dir que tant l'una cosa com l'altra són lo primer de la nostra afavorida revista.

Doncs bé, ara ha arribat l'hora de oferir un premi als que vulguin provar la seva traça de dibuixar i de fer riure. Llegeixin les condicions següents:

PREMIS ALS TRES MILLORS DIBUIXOS I ALS TRES MILLORS XISTOS

1.er premi.—300 pessetes, 300 de l'alal al millor dibuix i xisto.

2.^{on} premi.—Col·lecció encuadernada del PAPITU fins a la fetxa i subscripció gratuïta durant tres anys.

3.er premi.—Subscripció gratuïta durant tres anys, temps suficient per a tenir tres criatures amb una mateixa senyora.

OBSERVACIONS

1.ª No s'admeten dibuixos sense xisto ni xistos sense dibuix.

2.ª L'assumpte és lliure.

3.ª No's permet atacar ni la religió ni la moral.

4.ª Al dir la moral no ens referim a la dels senyors Marianos.

5.ª Poden anar firmats amb el nom de fons, el cognom de família, el nom de la mare o amb un pseudònim.

6.ª No val a badar.

7.ª El concurs queda obert des de la publicació del següent edicte fins al dia 15 d'octubre de l'any present.

8.ª Com que's poden presentar tres casos, 1.er que'l dibuix sigui de primera i el xisto no li arribi ni a la sola de la sabata; 2.^{on} que'l xisto sigui de P. P. i doble U i el dibuix per f.; 3.er que dibuix i xisto estiguin a l'altura i's puguin presentar per tot arreu, fem l'observació que segueix:

Si el dibuix es mereixedor d'un premi i el xisto d'un altre, triarem el dibuix que's porti un xisto més digne d'ell, encare que'l dibuix i el xisto independentment no siguin els millors dels presentats.

9.ª Com que no sempre els dibuixos i els xistos mereixeràn premi, sinó que els uns podran ser premiats i els altres si molt convé no seran ni bons pels goços, el Jurat se reserva la facultat de separar dibuixos i xistos, en qual cas el 1.er premi serà de 250 pessetes al millor dibuix i 50 al millor xisto; el 2.^{on} premi dret a triar entre col·leccions del PAPITU i la subscripció dels tres anys pel dibuix i tres anys de subscripció pel xisto; i el 3.er premi, subscripció de dos anys pel dibuix i d'un any pel xisto.

10.ª Perque no's pugui dir que fem trampa ni que'ns deixem portar per les influències, ni que'ls diners ens fan fer les coses, com injusta-

ment i sense proves s'ha suposat del PAPITU pels que tenen interès en combatre'l, publicarem abans del fallo tots els dibuixos que mereixin ser premiats, entenent-se que aquells que no s'emportin el premi tindran dret a cobrar la publicació segons les tarifes de la Casa estipulades per a tots els dibuixants que hi treballen. Lo mateix se farà amb els xistos.

La Casa, al fer aquesta publicació, se reserva també el dret de canviar els xistos dels dibuixos o els dibuixos del xisto, fent constar el canvi i citant el xisto que hagi sigut substituït.

11.ª La Casa queda constituïda en Jurat.

La reforma

El gran consell de Montserrat en fer reformes ha pensat modernitzant aquell hostatge i fent-lo digne del paisatge. Aquelles cel·les de l'amor vol endegar amb esplendor, fent-les discretes, agradables, plenes d'higiene i confortables per a que hi sia l'himeneio sense cuidados i amb recreio. A can Bertrand polits i nêts ja tenen fets dos mils bidets; vénen de França amb dos vapors dos corgaments d'irrigadors; a la botiga del reixat fins s'hi vendrà permanganat. Segons informes que tenim s'ha demanat consell a en Prim, la Geperuda i en Verdura i als ho-talers de més altura. Jo, que ja n'era un fervorós trobo'l projecte molt hermós. Oh, la montanya del dalit, dels remors dolços de la nit! Oh el monument airós alçat a l'imponent Cavall Bernat que reb l'ofrena magestuós que li fan tots de dos en dos! Oh, la montanya dels misteris! *Memento mons qui pulvis eris!* Jo'n sóc un home entusiasmat del bell projecte esmentat. *Prevenire et non curare, magna estultitia badare.* Aquestes coses vos les diu un que's pensava ser molt viu, i tot anant i tot venint se va ficà a la d'en Garín, i mig perdut i an b molts treballs va anà a parar als degotalls.

Retall

El número 189 del setmanari polític que's publica a Palafrugell, corresponent al dia 29 de juny, en un solt de la ciutat de La Bisbal que fa referencia a les festes de la revetlla de Sant Joan, diu aixís, començant pel mig: «Seguidament la gernació va traslladar-se al saló teatre de L'Escut, lloc ahont s'hi tenia de celebrá el «Ball del ou», per cual ball regnaba extraordinaria espectació. El saló teatre, doncs, se trobaba atapatit d'ecullida concurrència, presentant un cop de vista que ni en dies de festa major. Al punt de les dotze, va rompre l'orquestra un airós pasdoble, mentres alguns individus de la comissió portavan al mitj del saló, en una engarlandada panera de grans dimensions, els ous, que seguidament se anaren regalant a les senyoretes. Comensà el ball, i en acabat aquest, se comensaren a trencar ous, i aleshores una cridoria inmensa, un xerroteig extraordinari va seguir a la lectura de la planeta que contenia cada un dels ous.»

Si s'han de fer comentaris d'això podem dir que els joves de La Bisbal abans d'anar al ball degueren viudar-se els ous, per a poguer-hi ficar la planeta.

—Aont vols anar, are, capritxosa?
—A nadar
—I jo, que faré?
—Tu guardaràs la roba.

CARNET DE LA SETMANA

(Imprescindible per a tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 29.—Sant Pere més Alt. Festa onomàstica de tots els *Pericos*.—Continúa fent una calor impropia d'una capital de vuitcent mil ànimes i de catorze mil senyoretes de la bona vida, registrades i amb pretensions d'higienitzades.—Consell que oferim gratuïtament per a no fer-se malbé la salut. Ningú's té que posar en les corrents d'aire, trobant-se suat, a excepció de les sogres i els amos de casa que tinguin pretensió de cobrar el lloguer. Els buços del port, poden abusar tant com vulguin de les corrents subterrànies.—I a propòsit del port i de la mar salada. S'ha inaugurat la temporada de banys i la de les pusses. Els filarmònics mosquits no inauguren la temporada fins el dia 15 del corrent. Els establiments de banys tindrien de subvencionar al nostre setmanari, que si bé no's pot negar de cap de les maneres que és més fresc que'n Romanones, també augmenta el calor de les famílies sensibles i divertides.

Dilluns, 30.—Fi de mes i coro de factures atrassades.—*Don Heliodor* arriba d'Andalusia. La *Pepa* l'espera en l'estació. Abraçades i palpamenta.—Sensacional escàndol en un quart pis del carrer d'Urgell. Una lleítima esposa sorprèn al seu marit amb dues femelles al llit. Naturalment, que l'escàndol és per partida doble.

JULIOL

Dimars, 1.—*Juliol, ni la dona, ni'l caragol*. Prescindim del segon i continuem sens abandonar el primer terme.—*Sants Eparqui* i *Paternuci*.—Solemne aparició del grandiloqüent *Carriles*, ausent de Barcelona durant dues temporades. L'ha descobert en *Fernando Desi nano*, el primer berret de palla que va sortir en el mes d'Abril. En *Desi* li conta an en *Carriles* les fortunes que's poden guanyar amb els encenedors mecànics. En *Carriles* li pregunta si és que s'ha fet enginyer. En *Juanito Sotias*, que com a xistós ho és, interromp i engega:—*Ingeniero. no, pero este acabará dirigiendo «La Canadiense»*.—Protegida o anunciada pel PAPITU, farà sempre sort. Varem dir que la dona de moda era la *Bianca Lorenzoni*, i efectivament la *Bianca*—que des de que la coneixem ho veiem tot negre,—además d'ésser una artista cinematogràfica extraordinària, te'ls ulls més somniadors, la cama més fina (se li dibuixa sicalòpticament a través de la faldilla) i la gràcia de la gràcia. Són més de vint els qui se la disputen. *Donne, donne, eterni dei!*

Dimecres, 2.—*Santa Monegundis*, i *Santa Tronada* a quarts de cinc de la tarde. Reventen els núvols i l'aigua renta els bruts carrers de la ciutat. A la sortida de *El Siglo* ens cau la baba contemplant les pantorrilles de les modistes.—Lletrero descobert en una botiga del carrer de la Diputació, en la que ofereix els seus serveis un camàlic. Se titula: «Simón, cirineó.»

—La ont van els nuvis?
—A Cardona.

Dijous, 3.—*Sant Mustiola*.—Diuen que en *Quimet Montero*, el popularíssim actor, nomenat per nosaltres cònsul de *Antofugasta*, farà temporada en un dels nostres teatres. En *Montero*, que lo mateix serveix per

tors que pel bon nom de Barcelona i per a major utilitat dels estrangers, als qui s'ofereixen tant inapreciable servei i article de primera necessitat, se rectifiquin lo més aviat possible.—Ens sorprèn un kilomètric *chaquet* den *Barbosa*. Es més llarg que una revista de toros. El *pollo Griera* ignorava l'existència d'aquesta extraordinària prenda.

Divendres, 4.—Fem esforços per a tornar-nos reformistes, però la veritat, no podem. Si seguíssim al conseqüent *Don Melquades Veleta Alvarez*, ens trobaríem amb que seríem poder, i figureu-vos què fóra d'Espanya en mans nostres! Començaríem per elegir an en *Peius* president del Consell de Ministres. La cosa aniria malament, però se riuria més. Nostre programa (que encare no sabem ben bé quin és) ens mana que'n quedem allà ont érem.—Notícies de la *Xirgu*, arribades d'Amèrica. En *Buenos*, la nostra *Margarida* hi tingut un èxit amb l'*Elektra*. En *Papitu*, dos èxitsos.

Dissable, 5.—*Santa Gondela*.—Torna de Milàn en *Volpini*, empressari del Liceu. Porta galls i caderneres. Se sab què's cantarà *Don Joan*, de Mozart; *Orfeo*, de Gluck; *Parsifal*, de nostre col·laborador *Don Ricardu* i fins que potser la *Cassani*, el famós *ruiñeñor del Bosque*, canti en aquella casa, que ben bé hi te dret.—Calor altra vegada, horxata de xufes, *Gallos* pel endemà... i fins a més veure.

Serietat telegràfica!!

OSTRE deber ens tindria d'obligar a contar aquest papitejable fet i posar-lo, ademés, en mans i orelles de la Direcció de Telègrafs. El cas no és per menys.

Nostre estimat amic i llegidor don Acili Prenc i Dono, té una important drogueria en el carrer de Casanova. L'importancia del comerç del senyor Prenc radica en els seus ous. Els té frescos com ningú. Per això son tant sol·licitats. Amb ous den Prenc i Dono sempre's farà fortuna.

El nostre amic, en la seva botiga, els anuncia aixís:

RECIBO DOS VECES POR SEMANA

buevos de Granollers y Vich

Al gra. L'altre dia el senyor Prenc tenia de marxar a Vic, gloriosa patria den Balma i de la llonganica, i no's podia deturar a Granollers.

En Prenc, per a guanyar temps, se'n va anar a telègrafs a posar un *parle* al seu corresponsal.

El telegrafista de servei no li va volguer admetre el telegrama. I total, perque deia aixís:

«Si tiene buevos salga a la estación.

Prenc.»

genre gran que menut, sigui com sigui, sempre serà una admirable adquisició per a una empresa.—En una llista de meuques que ha arribat fins a les nostres mans, hi ha aquells vuitcents errors. Preguem als edi-

Foot-ball

El «foot-ball» no ens va donar gran feina el prop passat diumenge. Els nanos van fer-se la darrera i els del «Inter» van quedar els amos.

A la mitja hora de jugar, en Boronat, que feia de jutge ab més serietat que en Doncos, va tocar el pit (com diuen els del Poble) y, nosaltres, estranyats, vàrem preguntar-li per què ho feia...

—Com que son infantils, tenen les parts més petites!

Ah, carail

Per la Copa Valentí, varen veure's les cares el «Jupiter» i «Stadium»... (no té res que veure amb en Cò ni en Cabot, eh?)

Res. Els «stadistas» en saben més i van fer-n'hi dos als planetaris. L'Arèvalo fent de mestre de minyons semblava en Hamilton.

Tot això va passar al camp del «Espanya». Ah! el servei de cadires, de primera.

Pomés (del F. C. Barcelona)

Un autògraf

Un membre de la passada Junta dels federals foot-ballistes, va redactar un permís per a deixar jugar a l'Hodge de les pinyes, que diu aixís:

«Noaviendo Resuelto los puntos en que cevasa la des Calificación de hoche autorizo juegue oy.»

Els del «Catalunya»

Els del «Catalunya» tenen un camp petit i per això, quan ens volen fer algun acte ens en fan de petits.

Això sí: ho fan amb traça. Salts, carreres, carreres i salts, tot va anar a l'hora el passat diumenge. Are, sumin a tot això un ram de cares boniques i diguin si els nois del «Catalunya» no saben per allà ont van.

Tres coses soles valien el ral. L'Astell fent de mestre de cerimonies, dos nens fent una lluita sense «militia» que a la cuenta ens havia de fer riure i la carrera de «Jacintas» que diria en Fola, abominant del català.

Hi va haver conclave periclitic. Vàrem sentir que tots preguntaven per una tal «natació»... Qui deu ser aquesta fulana?

Els federals

Ja tenen Junta nova de trinca els de la «Catalana». Al senyor Tarruella, l'ha substituït en Preckler. Diuen que és un home que gasta molts fums. Fa de fumista, contin!

En Masferrer es vice. Felicitades, don Narcís. En Menech fa de serce. Se-cre-u que ho farà bé. Llegirem cada xisto en les actes!

Els «boy-scouts»

Els boy-scouts han fet un llibre. Parla de nusos, de files índies i de com s'han de tallar els unyeros. Val la pena de que'l tingui tota bona mare de família.

Té també la «gula y plano» de les colles de boys que corren pels volts de Barcelona els diumenges al matí. Per cert, que parlant de l'instructor de la colla «Aguilas» diu: «Don Ignacio Socías Aldape, literato de portista, calabaza.» Vaja unes brometes que gasten!

L'altre diumenge una colla va anar a la platja i va veure com en Cuadrada feia la carrera...

I un d'ells, el més petit, va dir-li al seu instructor, venerable mestre d'estudi:

—Ail ail Miril «Hasta» per tirar-se al mar es posa barretina...

La precaució, evita el perill, oh tendre «boy»!

Els dependents

Els dependents de comerç el diumenge varen fer doble festa. La dominical i la del «Centre»... Els del «C. A. D. D. C. I. X. i Z.» varen arreglar se-les de manera d'omplir el seu camp del carrer den Muntaner de cares maques. Fillets, quin bé de Déu!

Els nostres dependents son gent atlètica que'ls dies de festa deixen anar el gas amagatzemat tota la setmana. Varen voler lluir-s'hi i van lograr-ho.

Varen fer curses de 400 metres que van ésser per a en Claros una cosa claríssima. Va tardar un minut i un quinto, no sabem si de quota.

En Sendra, va llançar els pesos a vora 8 metres lluny. Si ho sab l'«mol»!

En Rigol, exhibint uncs cuixes del tot mascles, va fer patir de valent. Va saltar de tota mena. Es un trumfo, saltant, aquest xicot.

I per fi un tal R. va fer se un tip de corre. Semblava que l'empaitessin o que fes tard per anar a un cobro.

No cal dir que també va haver-hi futbolada. Els nois de càl «Centre» son de la barrila i per això els tractem com si fossin de casa.

Al saltar amb la «perxa», que diuen els de «Barcelona», un d'ells va dir-li a una noia que venia al costat:

—Veu això que té en Rigol a's dits? doncs se sembla al «garrote vil»...

—Ai, ai, no li veig...

—No veu que es-canya!...

Un altre volia col·locar a una xicoteta i no trobava cadira.

—Hi ha massa gent per a col·locar-la! Si hagués vingut abans hauríem trobat lloc a propòsit...

A un dels que voltaven an b la pèrtiga, i que duia uns pantalons molt curts i amples, se li veia la satisfacció amb que saltava.

Diuen que varies noies es tapaven els ulls amb el vano com si fes sol... i estava fosc.

El golf

Suposo que ja estaràn enterats de que desde'l diumenge la geografia s'ha enriquit amb un nou golf. El «golf de Pedralbes», com deia el passat diumenge la nostra goma tot anant cap a can Güell.

Fefa goig de debò. Quin bé de Déu de xicotes! En Churruca i l'avi Güell varen fer els honors de la festa, arribant fins a fer de moços de cafè. Nosaltres els vàrem veure servint sandvitxos an en Masferrer i a l'Arnau... D'això sí que s'en diu servei de plata.

Allò del golf es cosa bona per fer-la, però ensopida per badar-hi... Hi ha qui per ficar al cau ha de dar una pila de copets... Es cosa llarga...

Una noia d'upa aixís ho deia:

—A Parrons le cuesta mucho meterla. Clarol si és tan viejol...

NOVETATS.—*La pobre niña*.—En mèrit, no li arriba ni als talons al *Premio Nobel*. Els camels, xistos i situacions de l'obra, estan ben construïts, però l'assumppte, fins a nosaltres que no'ns espantem ni d'un discurs del Conde de Santa Maria de Pomés, ens va fer coragregre. L'interpretació, magnífica. En Zorri-lla, en Bonafè, l'Irene Alba, en Mendi-gu-cha, la Pérez de Vargas, en Barbosa, en una paraula tots.

BOSQUE.—*La Traviata*.—Amb aquesta física òpera l'*Albertina Cassani*, que és un ídol de Barcelona, ha obtingut el seu triomf més senyalat. Les coses se tenen que dir tal com son! Des de que l'eminent *Darclée* va cantar *La Traviata*, no s'havia sentit mai tant bé com per la *Cassani*! L'èxit fou sorollós des de'l primer acte, que és de gran perill per eminències i debutantes, i anà creixent fins al final. La *Cassani* pot anar a cantar, sens por, als més importants teatres lírics del món. Enhorabona.—Amb la part den *Germoní*, el barítono *Jordà* ha obtingut un altre senyalat triomf. Ho patentitzem, fent constar que'l públic que va al *Bosque* és dels de reventa grills, dels que no perdona ni s'entén de raons, i an en *Jordà* no sols l'aplaudeixen amb entusiasme sinó que l'obliguen a bisar la romança del segon acte. En *Jordà* farà una gran carrera.—El reste de *La Traviata*, molt aplaudit el *preludi de la tuberculosis*, del quart acte, que dirigeix en *Baratta* tot lluint una ermilla que sembla confeccionada amb una esquela mortuoria de *La Vanguardia*.

Albertina Cassani

Cuplets

(Musica: TENGO UNA TETERA...)

Tinc una tetera
posada a escalfà,
l'agafo per l'ansa,
l'apreto i no em cansa,
l'apreto i no em cansa
tenir-la a la mà.
Es molt rebonica,
s'hi fan molt bons tèss,
veient-la tan rica,
diu el meu promès:

—Té més tè, té més tè, vida meva,
quin plaer el de pendre tè!
El plaer va creixent com més cremal
Té més tè, té més tè, té més tè!

Tinc una capseta
forrada amb satí,
és llarga i estreta,
és llarga i estreta,
sempre's vol obrí.
Quan no la tinc plena
sento malestar;
mon promès llavors
me ve a consolar:

—Té un joíell per a omplir la capseta,
és tot d'or i amb dos rubís fins.
Més aprop, més aprop, vida meva!
Ja està dins! Ja està dins! Ja està dins!

Entre musics

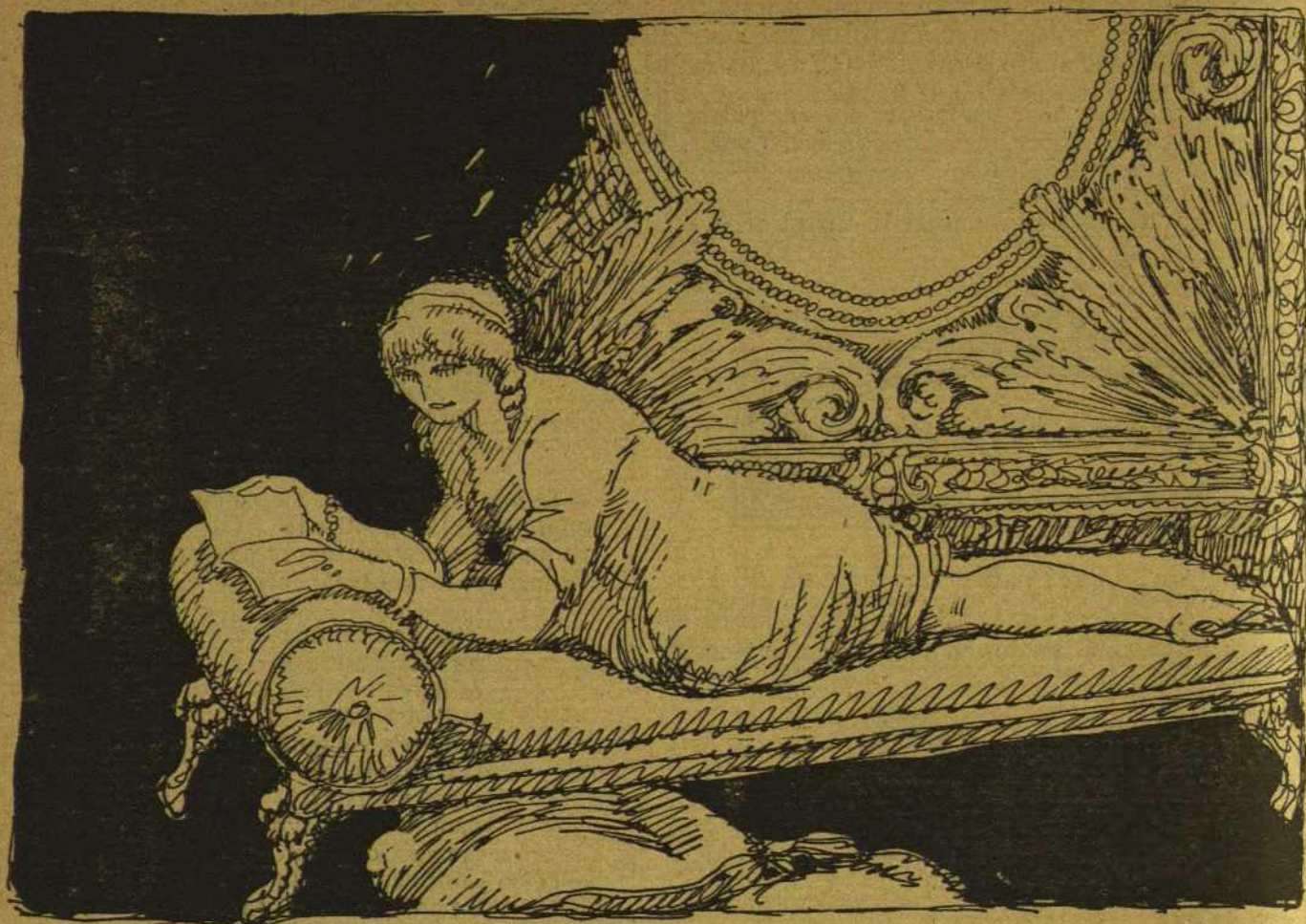
Esperant l'hora de començar

TOTS els musics de l'orquestra ens trobàvem prenent cafè (de suc de garrofes) i fumant cada un el seu cigarret (que havien d'ésser tots triats perquè no n'hi havia cap que tirés ni a tiros) en una societat dels afores de Barcelona, ont el cafè, la cuina, la secretaria, la biblioteca i totes les demés pessas, fins a can *Felip-nerí* estan emplaçades en la mateixa sala de ball.

Això sol m'explicava (al meu entendre), que siguent ja l'hora de començar el ball no hagués vingut encare cap pubilleta, perquè fa mal efecte estar sentades a la sala mirant com els joves prenen cafè tot fent el cau o l'espasa i trentahú.

Però vetaquí que mentres això pensava, ve un home que feia ja cara d'edat i era el conserge i ens diu:—Musics! Quan estigueu llestos del vostre cafetó anireu a fóra a fer una sonada ben forta, perquè aquí baix les noies no's mouen fins que senten soroll.

—Aquests llibrots semblen manuals d'agricultura; no més s'hi parla que de figues, de naps i de pebrots.

Manera de dir coses a les noies, segons l'ofici del qui les diu

Un escultor:	Ben formada.
Un jardiner:	Quin pom de flors!
Un ultramarí:	Això és canela fina!
Un avar:	Quin tresor!
Un bevedor:	Uval
Un aucellaire:	Quina femella!
Un apotecari:	Quin bàsem!
Un sabater:	Una bona pell.
Un afamat:	El pa d'una família.
Un pagès:	Bona planta.
Un sastre:	Ben tallada.
Un teixidor:	Quina peçal
Un ebanista:	Quin sofà!
Un peixeter:	Tira, peixet!
Un clerical:	Déu ne dol
Un argenter:	Quina joia!
Un negociant:	Es de primera.
Un ferrer:	Ben forjada.
Un comerciant de sal:	Quin salero!
Un jugador:	Quina sort!
Un astrònom:	Això és el sol.
Un pintor:	Quin model!

Un sagristà:
Un mestre d'obres:
Un fondista:
Un betes i fills:
Una bogadera:

Bona estampal
Quina torrel
Bona vianda.
Quin aparador!
Quin terrat!

Del "Noticiero Universal"

Parlant de les dues boges, diu:

«Todos los muebles estaban en el mayor desorden y sobre ellos había algunos centímetros de polvo.»

Quina mena de polvos deuen ser? Nosaltres no sabem que's contin per centímetres certs polvos dels quals més val no parlar.

Cas verd i verdader

Al costat de casa, a la part esquerra de l'establiment que un servidor té, s'hi troben una mare i una filla que exploten uns aparells per a fer néixer polls an aquell que no'n té i en vol; o més ben dit, pollets; dits aparells són les màquines covadores, de les que ja deuen haver-ne vist, doncs no tant sols n'hi ha a Alemanya sino per tot.

Resulta, doncs, que l'altre dia s'hi presentà un pagès amb un gran cistell d'ous, i al entrar a la casa hi trobà la noia; una noia més maca que un paisatge de Suïça ple de neu i que sols conta disset abris, a la qual digué el pagès sense tornar-se roig i posant-se la mà en el puesto dels ous:

—Venia perquè me covessin aquests ous.

La noia, que encare que maca és una mica sorda, digué:—Com diu, jove?...

I el pagès, per a fer-li comprendre millor, aleshores li digué:—Vinc perquè me covin els ous, com me va fer l'altre dia la seva mare.

Peces americanes

En *La Prensa* de Buenos Aires, periòdic de prop de trenta planes, en la secció d'anuncis hi llegim els següents oferiments de *piezas*, o sigui habitacions, quins anuncis son bastant sugestius:

- «Alquilase una linda pieza vacia.»
- «Alquilanse dos piezas, juntas o separadas.»
- «Alquilase piecita para hombre solo.»
- «Busca compañero de pieza pagando...»
- «Dos piezas juntas se alquilan.»
- «Hermosa pieza, se alquila para hombres solo.»
- «Se necesita compañera de pieza.»
- «Se alquila linda pieza a personas mayores.»
- «Se alquila pieza grande a señoras solas.»
- «Hermosa pieza para toda una familia.»

Formo part del còs humà
entre dos companys rodons
i quan me fan empipà
rajo, rajo a degotons.

(La solució al número vinent.)

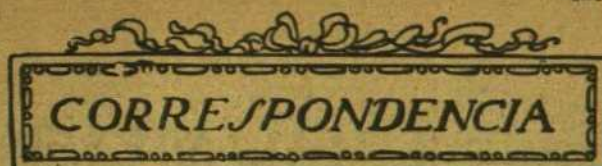
Solució al número passat:

LA PLOMA ESTILOGRÁFICA

Semblances

En què se sembla un canari a un berret de copa?
I una dòna de la vida a Barcelona?
I la Revolució francesa amb una casa?
I el metxero de gas amb els homes?
I un canó granifug amb la musica?

(Les respostes al número vinent)

Llepa-Fils: Es un xisto massa fort.—*J. C.*: Aprofitem un xisto.—*Un que li'n sobre*: Ja ens agradaria publicar-li, però trobem que n'hi falta.—*Un papitista*: Mercès mil.—*Un de la terregada*: Es un xisto de primera i el publicarem al *Calendari*.—*Els 3 Llepat*: Ho aprofitem tot.—*Els del Palco*: Aquesta setmana està bé, i és clar, els hi publicarem.—*En Roig del 17*: Res que pugui ofendre al clero.—*Pa i ceba*: Ja's va publicar al mateix PAPITU.—*Arias Pilota Chut*: Aprofitem la tarjeta de la casa Mauri.—*Camilo de Sant Llorens de Munt*: Es molt gastadet l'assumptet.—*El Diabolo del Tomague*: Si'm volen creure a mi, en el cas de que tinguin interès en que's publiquin coses de Sans, envii'n sense que nosaltres poguem saber que's tracta d'aquesta papitesca barriada, i aixís ignoscentment malgrat la nostra proverbial cobardia, publicarem alguna coseta; de totes maneres agrairem als nostres corresponents que no ofenguin als simpàtics *sansenes* que'ns van venir a visitar, perquè en aquest cas ens veuríem obligats a no publicar-ho. Ja que amb tot i ser-nos molt simpàtics, ens fan molta por.—*R. V. R.*: No pot ser.—*Un que mama*: Tot se contestarà.—*Sotramirelos*: Es bastant gastat.—*Volcán*: Va arribar tart, perquè fos actual.—*Carmeta Pilot-teta*: Està molt bé. Aprofitem el quènto del doctor i el xisto.

J. Deshonramoscas: Es gastadet.—*Picarolet*: No sé si hi està conforme vostè, però a mi'm sembla que també és gastadet.—*Un bon baix d'òpera*: Es una mica compromès.—*Fauna*: Cumplint el seu encàrrec. El dibuix és poc fet.—*S. Maka Ghunt*: Serà publicat.—*J. M. M.*: Ja s'ha publicat.—*Fil i Vert*: Es una recopilació de coses publicades al PAPITU.—*Un aprenent*: Vostè, si és que és jovenet, arribarà a fadrí.—*J. M. M.*: Es massa fort. El programa és poc papitesc.—*J. R. A.*: Es una lletra molt primitiva.—*Un principiant viatjant*: Ho publicarem.—*Colomitu del Pitu*: No sé què dir-li.—*El parruquer del senyor R.*: Mirarem d'aprofitar-lo.—*Un que sempre riu*: Es contra Déu i contra la moral lo que ens envia i per consegüent no ho podem admetre.—*Ramón Vila*: Contra l'Esquella, res. Ella és la nostre mare.—*Un que hi era*: Què diria en Pena?—*Palco del Llanto*. *Iris Park*: Està molt ben escrit, però se veu massa clar de lo que's tracta.—*Santamaria*: Res d'ofenses a la religió.—*Un corredor de cintes*: El programa que ens envia, potser seria massa serio per una revista com la nostra.—*Buhonero del all pudent*: Ja ho hem publicat.—*Estirabetes*: Publicarem l'article del reglament.—*Ro-ka-fé*: Si que ho està de bé. El publicarem, com també un xisto.—*Ray*: Això rai, coses aixís en podríem publicar tantes com vulguéssim.

Eliseo R.: Vagi treballant, que amb el temps potser ho farà bé.—*Josep Pou Torrent*: La publicarem reïosa amb un altre del mateix assumpte, que tenim en cartera.—*Mister Jhon*: Es una vera llàstima no poder-lo publicar, però la llei i la moral no ho permeten.—*S'Emes-Ti Ra*: L'aprofitarem.—*G. Molins*: Ho aprofitarem.—*Desdell Ufriú*: Serà publicat.—*No la Treguis*: No's devia rebre perquè, lo que'ns envia està bé i ho publicarem. Ademés jo'l nom no'l tinc present.—*Tit Ola KK.*: Mirarem d'arreglar-lo i si de cas el publicarem a l'Almanac.—*Palco del Llanto*. *Iris Park*: Mirarem si ens quedem l'endevinalla.—*Pitus*: Aprofitem un comble.—*M. El Ala Mes*: El procediment és el següent: enviar i nosaltres jutgem lo que bonament creiem.—*Trip i Joc*: Es massa brut.—*Toca Teca*: Es poc nou.—*Dr. Sam Alsa*: Aprofitarem alguna coseta.—*Morenet*: Potser l'hem rebut trenta vegades el conte de la trompa de l'elefant, però ja comprendrà que assumptes aixís no's poden publicar.—*D. S. M.*: Es poc nou.—*Cigala*: Es poca cosa.

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Mamà: aquesta senyora amb camisa, què és?
—Es un efecte de lluna.

—Tu ets una mala mare, perquè cries la nina amb biberó.
—Que't penses que'm vull fer malbé el pit?

—Què diu are? Vostè té'l trumfo i passa? No sé quin sant me deté de clavar-il quatre nates.

—Avui amb un ros, ahir amb un moreno. Ho hauré de dir al teu pare.
—Però, mamà, si ells se casaran amb mi.

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9. - Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

MATRIU I VIES URINÀRIES DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'n surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se tori a pendre ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'ixò succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

DR. CAMPS

VIES URINÀRIES

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universitat, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5. Consulta econòmica: Fusteria 2 i 4, 1.er - De 12 a 1 i de 7 a 9

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

WAGNER

Quintet incomparable en la execució
de balls - Interessant interpretació de
programes de concert. Repertoris moderns

CONTRACTES: San Eusebio, 1. - BARCELONA (Sant Gervasi)

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

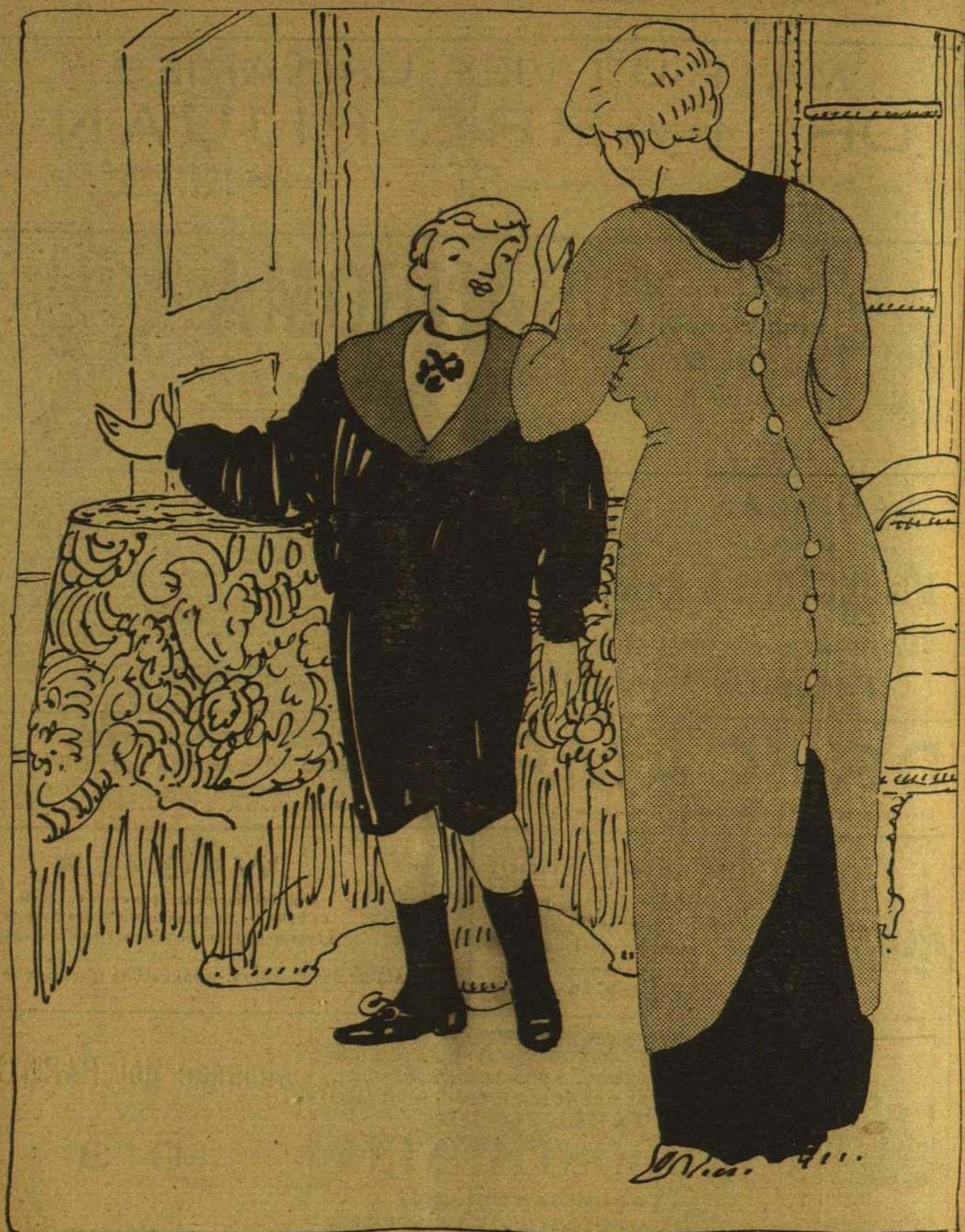
DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Almanac del PAPITU

1913

Ha sortit la segona edició

—Lluïset, rentat les mans que has d'anar al cine amb el papà.
—Però si al cine les mans no's veuen.